

Supărat fiind, nu observă când o pasăre se apropie de el și îl întreabă de ce este atât de tulburat. În cele din urmă, norișorul îi povestește întreaga situație.

- Ești copleșit de ce nu poți face, în loc să vezi ce posibilități ai, îi răspunde pasărea, cu glasul ei liniștitor.
- Și ce aș putea face? întreabă norișorul uimit.
- Poți folosi tunetul pentru a chema alți nori de ploaie.

Un
mulți nori
schimba
gândurile

Îngerul se apropie și îi vorbește cu blândețe:

- Cunosci sufletul tău, iubirea ce o ai pentru nori...
- Toți norii sunt frumoși, totuși acesta este cel mai deosebit, replică înflăcărat copilul.

Dar îndrăzneala sa nu l-a deranjat pe înger:

- E special pentru că îl iubești. Iubirea te face să-l vezi cu adevărat deosebit.

De această dată, copilul răspunde doar cu un zâmbet. Știa că îngerii nu apar fără un motiv și era curios de scopul vizitei.

- Ai șansa să alegi: poți avea norișorul aproape de tine sau îl poți lăsa să plutească sus pe cer, printre ceilalți nori, spuse îngerul, dezvăluind de ce era acolo.

Cu ochii sclipind de fericire, copilul alege fără ezitare:

Îngerul îi zâmbi ușor.

- Trebuie să alegi: vrei să ai norul aproape, sau îl lași să plutească liber, printre ceilalți nori?

Când auzi aceste cuvinte, copilul se tulbură.

- Să nu-l mai am aproape? Întrebă, cu tremur în voce.

- Un nor ținut captiv nu va fi niciodată fericit! Norii sunt destinați cerului, nu pământului.

- Dar... dar..., îngăimă copilul, cu ochii înlăcrimați. Dacă pleacă, îl voi pierde! Nu se poate face altceva?

Îngerașul îl privi tăcut pentru o clipă, iar copilul, cu inima strânsă, spera să primească o altă soluție. Dar nu era nicio altă variantă.

- Copil drag, niciodată nu vei pierde pe cineva pe care îl

La poarta acestuia îl așteptau norii: unii erau tulburați, cuprinși de îndoială, în timp ce alții erau voioși și plini de speranță. Dar, când văzură cu toții aripile aurite ale îngerului și auziră cântecul rugăciunii, o mare bucurie se răspândi în tot ținutul. Rugăciunea trecea ca un val auriu printre nori, mângâindu-le durerea. Iar, când norii cenușii auziră cântecul minunat, începură să verse din nou ploaie pe pământul însetat.

Îngerul zâmbi, umplându-și sufletul de bucuria lor. Apoi, discret, fără să fie observat de cineva, zbură mai departe, ducând la Dumnezeu durerile și rugăciunile oamenilor purtate pe aripile sale.

